

forskningen vedrører, ligeledes er strafbar efter dansk ret.

Med hensyn til kravet om dobbelt strafbarhed, som ifølge lovforslaget skal gælde i forbindelse med handlinger, der ikke er omfattet af positiv-listen, fremgår det af rammeafgørelsens artikel 3, stk. 4, at dette skal administreres fleksibelt, således at kravet anses for opfyldt, hvis de handlinger, som efterforskningen vedrører, helt eller delvis svarer til en lovovertrædelse i den anmodede medlemsstat. Dette indebærer, at det vil være tilstrækkeligt, for at kravet om dobbelt strafbarhed må anses for opfyldt, at den handling, der ligger til grund for efterforskningen og dermed anmodningen om beslaglæggelse – uanset den retlige beskrivelse – vedrører en handling, som ligeledes efter dansk ret ville være strafbar, hvis handlingen havde fundet sted her i landet.

Endvidere følger det af rammeafgørelsens artikel 7, stk. 1, litra d, at beslaglæggelse ikke kan afslås med henvisning til kravet om dobbelt strafbarhed med den begrundelse, at dansk lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som lovgivningen i den stat, hvor beslaglæggelseskendelsen er udstedt.

Disse bestemmelser om fleksibilitet i anvendelsen af kravet om dobbelt strafbarhed svarer til den forståelse af kravet, som lægges til grund i gældende praksis.

3.3.3 Andre afslagsgrunde

Rammeafgørelsen opstiller i artikel 7 regler om, hvilke andre betingelser for fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse fra en anden EU-medlemsstat end kravet om dobbelt strafbarhed, som fuldbyrdesstaten vil kunne stille.

Der er udelukkende tale om fakultative afslagsgrunde, som medlemsstaterne kan vælge at udnytte. Justitsministeriet foreslår som udgangspunkt samtlige afslagsgrunde indsat i lovforslaget som ufravigelige afslagsgrunde. Der er dog modifikationer med hensyn til afslag på grund af forbudet mod dobbelt strafforfølgning (*ne bis in idem*), jf. § 8. Der henvises til bemærkningerne herom nedenfor.

De tilfælde, hvor de danske myndigheder skal eller kan afslå at fuldbyrde en beslaglæggelseskendelse, fremgår af lovforslagets § 6, stk. 2, jf. ovenfor, samt af §§ 7 og 8.

3.3.3.1 Dobbelt strafforfølgning (*ne bis in idem*)

Det følger af rammeafgørelsens artikel 7, litra c, at fuldbyrdelse kan afslås, hvis det umiddelbart fremgår

af oplysningerne i attesten, at ydelse af retshjælp vedrørende senere overførsel af bevismaterialet eller konfiskation af formuegodet vil være i strid med princippet om *ne bis in idem*.

Princippet er ikke nærmere defineret i rammeafgørelsen og de nærmere betingelser må således fastlægges i national ret.

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af Retshjælpskonventionen taget forbehold med henblik på at kunne afslå retshjælpsanmodninger, hvis der i Danmark eller i et tredjeland er indledt retsforfølgning vedrørende de forhold, som anmodningen omhandler, hvis den pågældende i Danmark eller i et tredjeland er blevet endeligt dømt eller frifundet for de forhold, som anmodningen omhandler, eller hvis myndighederne i Danmark eller i et tredjeland har besluttet at opgive eller afbryde retsforfølgningen.

Det foreslås i lovforslagets § 7, stk. 2, at afslag på fuldbyrdelse gøres obligatorisk i de tilfælde, hvor beslaglæggelseskendelsen vedrører samme forhold, som den pågældende er dømt eller frifundet for her i landet eller i en anden medlemsstat end udstedelsesstaten.

Hvis den pågældende er dømt i en anden stat end udstedelsesstaten, kan fuldbyrdelse kun afslås, hvis dommen er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten. Denne betingelse indebærer, at fuldbyrdelse ikke kan afslås under henvisning til, at den pågældende er dømt i en tredje medlemsstat, hvis der på grund af myndighedernes passivitet i domsstaten ikke er taget sædvanlige skridt med henblik på fuldbyrdelse af dommen. Hvis domsstatens relevante myndigheder således – uden at der er indtrådt forældelse – gennem længere tid intet har foretaget sig med henblik på fuldbyrdelse af dommen, vil fuldbyrdelse ikke kunne afslås. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor der på grund af domsstatens myndigheders almindelige sagsbehandlingstid endnu ikke er foretaget de relevante skridt mod fuldbyrdelse af dommen.

Benådning er ikke udtrykkeligt nævnt som afslagsgrund i rammeafgørelsen. Det er imidlertid fundet hensigtsmæssigt her at anvende samme formulering som den, der er anvendt i udleveringsloven i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv. Rammeafgørelsen ses endvidere ikke at være til hinder herfor.

Det foreslås tillige, at fuldbyrdelse skal afslås, hvis tiltale er frafaldet her i landet, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt. Denne formulering svarer til formuleringen anvendt i udleveringsloven i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv.